

[Pürschel.]

gere Svækkelse af Forsvaret, end der vilde have fundet Sted, hvis vi ikke havde medvirket.

Jeg siger dette ganske lige ud, fordi det er min Tro, at man ikke vinder noget som helst ved paa dette saa lidt som paa andre Punkter at putte Hovedet i Busken. Lad os kun se Sandheden i Øjnene, som den er: Venstre er til enhver Tid i Stand til ved at vende sig til venstre at gennemføre en Forsvarsordning, der er ringere end den, de kan faa ved at samarbejde med os. Om de saa kan forsvare det overfor sig selv, overfor Landets Fremtid, det er et andet Spørgsmaal.

Jeg vender tilbage til det, jeg nævnte før, at jeg skulde have godkendt, at Besparelserne fastholdtes. Herom vil jeg først sige, at vi havde jo et Forslag om Besparelser, om hvilket jeg udtalte mig den 23. Marts 1928, det staaar Sp. 5634. Da sagde jeg:

„Men jeg skal paa mit Partis Vegne sige, at vi i høj Grad beklager, at Ministeriet ikke har været at formaa til at stille Ændringsforslag, som i noget højere Grad, end Tilfældet nu er, kunde have bragt Bevillingerne i Overensstemmelse med Ordningen af 1922.“

Det, Spørgsmaalet drejede sig om da, var en mindre Nedsættelse af Bygnings- og Vedligeholdelseskontoen end den, der var foreslaaet fra Regeringens Side.

Ved en anden Lejlighed, den 10. Marts 1927, sagde jeg:

„Med Hensyn til Fremtidsplanerne for Hærens Budgetter er der ingen Anledning for os til at tage Stilling til disse Spørgsmaal, før vi har Forslagene paa Bordet og til Behandling.“

Det staaar Sp. 3226—27.

Endelig fremkom jeg med en Udtalelse den 3. Oktober 1927 som Svar paa Regeringens Aabningstale, som det nu kaldes — jeg kaldte den den Gang for Trontalen —, hvor der bebudedes en Revision af Forsvarslovene. Jeg henviste til, at man i 1922 havde foretaget en betydelig Nedsættelse, at det fandt Sted paa et Tidspunkt, da Kronen ikke var saa forfærdelig meget ringere, end den er nu, og jeg sagde, at vi fra vor Side maatte finde det rimeligt, at det, der nu kunde spares, i første Række anvendtes til en Afhjælpning af de Mangler, som maatte findes at klæbe ved Ordningen af 1922, og at man først derefter kunde tænke paa at faa en Nedsættelse af det samlede Forsvarsbudget. Man vil altsaa se, at denne Udtalelse meget klart lægger

den Linie an: Vær saa god, revidér; kan der findes noget, der kan spares, saa for os meget gerne, men brug det til at afhjælpe Manglerne med; bliver der saa noget tilovers, ja lad os saa gaa ned.

Dette er noget andet end det, det ærede Medlem kom til at tillægge mig. Nu er jeg fuldkommen paa det rene med, at det ærede Medlem aldrig vilde citere mig forkert; det, der er sket for ham, er kun det ulykkelige, at han har troet paa, hvad der har staaet i Venstres Presse, og dér har man citeret mig ganske misvisende. Det er tilgiveligt for en Venstreredaktør, og derfor skal der heller ikke være noget Uvenskab mellem os i den Anledning.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sagde dernæst, at man ikke er sparsommelig med de stærke Ord, naar det gælder Forsvarssagen — jeg formoder, at det ærede Medlem dér tænkte paa sin Udenrigsminister, som har sagt de stærkeste Ord, der overhovedet er sagt om Forsvarssagen her, i den Tid jeg har været i den danske Rigsdag —: at han vilde hellere dø end leve i et afrustet Danmark. Dette kalder jeg stærke Ord, og det kalder jeg Ord, som burde forpligte Partiet Venstre til en helt anden Holdning overfor Forsvarssagen end den, vi ser dette Parti indtage.

Og jeg formoder, at det ærede Medlem ogsaa ved de stærke Ord har tænkt paa Statsministeren, som i Efteraaret rejste Landet rundt og sigtede alle andre Partier for at misbruge Forsvarssagen i partipolitisk Øjemed. Det er unægtelig stærke Ord. Jeg har givet den højtærede Statsminister Lejlighed til at dementere dem; men enten det nu ligger i, at Statsministeren ikke har haft Tid til at læse, hvad jeg har sagt, eller han ikke beskæftiger sig med menige Medlemmer af Rigsdagen, eller at Referatet virkelig — saa utrolig det end lyder — er rigtigt, saa er dette Dementi ikke fremkommet. (*Christmas Møller*: Referatet er rigtigt!) Ja, saa er det jo meget forklarligt, at Dementiet ikke er fremkommet, og saa er det bare saa meget mere beklageligt, at Statsministeren har kunnet nedlade sig til denne Form for Polemik.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, som talte om Nedsættelsen af Rekrutkontingentet og derom sagde: Det drejer sig i det hele om 468 Mand, og regner man nu denne Mandskabsformindskelse for et Brud med Grundnerven i vor Forsvarsordning? Den højtærede Forsvarsminister var inde paa noget lignende, naar han sagde: Der er ingen, der skal faa mig til at tro, at 105 000